

BIANCA
IOSIVONI

PŘELOŽILA
TAŤÁNA ŠTEFÁNKOVÁ

PROMIŇ

TO VŠECHNO
JEN
Z LÁSKY
K TOBĚ

ROMÁN

PROMIŇ

*Milé čtenářky, milí čtenáři,
tato kniha obsahuje pasáže, které ve vás mohou vyvolat nepříjemné pocity.*

*Jedná se o toxické vztahy, stalking, násilí včetně sexuálního, únos,
truchlení, zneužívání návykových látek, sebevraždu, vraždu a krev.
Prosím, čtěte tuto knihu, jen pokud se na to cítíte.*

Přeji vám co nejlepší čtenářský zážitek.

Vaše Bianca

Original title: SORRY. Ich habe es nur für dich getan by Bianca Iosivoni
© 2023 by Penguin Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tatána Štefánková, 2025
Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5623-0 (pdf)

BIANCA IOSIVONI

PROMIŇ

přeložila Taťána Štefánková

*Pro tebe.
Nevzdávej to.
Bojuj dál.*

PROLOG

„MÁTE PRÁVO NEVYPOVÍDAT.“

„Já jsem to nebyl. Nemám s tím nic společného!“

„Všechno, co řeknete, může být u soudu použito proti vám před soudem.“

„Robyn! Podívej se na mě. Já to nebyl.“

„Máte právo přizvat ke každému výslechu obhájce. Pokud si obhájce nemůžete dovolit, bude vám přidělen soudem.“

„Robyn!“

„Rozuměl jste svým právům?“

Současnost

ČERVEN

JSOU DNY, KDY bych si přála vidět svět hořet – tedy spíš lidstvo. Nebo alespoň několik zcela konkrétních lidí.

Dnes bohužel lije jako z konve, takže z toho nebude nic. Přesto nedokážu přestat se čtením aktuálních zpráv, zatímco se autobus plazí jako hlemýžď nahoru a dolů ulicemi San Francisca, probouzejícího se do červnového rána. Stejně už mám zase zpoždění, a kdybych si něčím nezaměstnala hlavu, zblázním se. Takže raději projíždím hlavní titulky.

Mírová jednání ve válečném území selhala. Koncentrace CO₂ v atmosféře dosáhla rekordně vysokých hodnot. Další testy raket v Severní Koreji.

Tak tohle mi asi nepomůže. Povzdychnu si a kliknu na místní zpravodajství.

Sanfranciští 49ers prohráli proti Indianapolis Colts. Teroristický vražedný útok v San Franciscu. I přes stoupající počet sebevražd dochází na mostě Golden Gate Bridge ke zpoždění stavebních úprav. Odpůrci potratů nahlásili na tento víkend masovou demonstraci.

Tak jo. To by stačilo. Vypínám displej a házím mobil do kabelky.

Dost zlé je už to, že jsem zaspala, pak mi kdosi před kavárnou vychrstl horkou kávu na bílou blůzu a navíc běhám po městě v dešti bez deštníku. Kdykoli jindy by to nebyla až taková pohroma, ale protože jsem minulý týden položila svojí šéfredaktořce Monique na stůl nevyžádaný vlastní článek, raději bych toto pondělí neměla přijít pozdě. Rozhodně ne ve chvíli, kdy na tom závisí moje kariéra.

Během posledních měsíců jsem se opakovaně pokoušela trochu se v redakci prosadit – až doteď bez úspěchu. Ale také jsem dosud nepředložila Monique tak dobře napsaný a obsáhle rešeršovaný článek. A místo abych teď jako příkladná zaměstnankyně seděla na svém místě v hluché kanceláři v Tenderloinu, stále ještě trčím promoklá v autobuse s nepřehlédnutelnou skvrnou od kávy na blůze a sleduji, jak po skle stékají tlusté kapky deště.

Zoufale si pokouším utřít řasenku pod očima, i když ji tím spíš jen rozmažu. Pak si nasadím sluchátka. Je mlhavé ráno, jaká bývají v San Franciscu běžná. Déšť a hřmění, které slyším i přes hudbu, ale už tak obvyklé nejsou.

No co, tahle živelní katastrofa venku aspoň ladí s mojí aktuální náladou.

Když autobus po celé věčnosti konečně zastavuje v ulici Eddy Street, vyskakují ze sedadla, proplétám se mezi ostatními cestujícími ven a dávám se do běhu.

Spěchám přes ulici, vyhýbám se kurýrovi na kole, co předvedl před malou pizzerií brždění smykem, a konečně vbíhám do vchodu mrakodrapu, kde se vedle kanceláří nejručnějších podniků nachází i naše redakce webového zpravodajství.

Náhle ucítím v zátylku ledové zamrazení. Pulz mi okamžitě vystřelí do výšky. Instinktivně zůstávám stát na místě, vtahuji hlavu mezi ramena, a místo abych pokračovala z deště dovnitř do sucha, udělám úrok do strany a vyhnu se muži s aktovkou, který do mě málem vrazil. Otáčím se pomalu zpátky a tčkám nervózně pohledem po ulici, od zastávky autobusu a obchůdků naproti až k té malé pizzerii a hotelu na rohu. Stále ještě lij e a nezdá se, že by mělo přestat. Šedé nebe nad mrakodrapy rozsvítí blesk a vzápětí následuje téměř varovné hřmění.

Ale zdá se, že si mě nevšímají ani lidé spěchající v dešti, ani ti dva bezdomovci, co našli útočiště ve vstupu do domu. Nezaznamenala jsem nic, co by mohlo to mrazení v zátylku způsobit.

Vidím jen Alana, portýra ve vstupní hale, který na mě žádostivě civí přes sklo dveří, ačkoli je asi ve věku mého táty. Alan zírá tak, že se raději ujistím, zda se mi na tělo nelepí mokrá, teď už skoro průhledná blůza. Snažím se ze sebe setřást tísnivý pocit, že mě někdo sleduje, ale přesto mě jímá hrůza a nedaří se mi zbavit se husí kůže, která mi spolu s kapkami deště přebíhá po páteři.

Poslední pohled přes rameno a vcházím dovnitř. Moje mokré boty na každém kroku vržou, když si to rázuju rovnou kolem Alana, aniž bych mu věnovala jediný pohled. Na drahé mramorové podlaze za sebou nechávám výraznou mokrou stopu.

Jessica, jedna ze dvou zaměstnankyň v recepci, vstane ze židle a podává mi se soucitným pohledem papírové kapesníčky, které od ní s díky přijímám. Klidně tady dnes může postávat s boxem na kapesníky celý den, jestli se počasí neumoudří.

Teprve ve výťahu se odvažuji pořádně se nadechnout. Nahoře ve dvadecátém patře nejdřív zamírím k dámským toaletám, kde se chci osušit. Mám sice zpoždění, ale musím se alespoň pokusit zachránit, co ještě zachránit jde.

Jediný pohled do zrcadla mi stačí: bledá kůže a zarudlé oči svědčící o tom, že mám za sebou mizernou noc. Blůza se mi lepí na tělo, řasenka je rozmazaná a déšť skvrnu od kávy samozřejmě nevymyl, naopak – pomohl jí pořádně se rozpít.

Zoufalý pokus odfouknout si z obličeje pramen vlasů selhává. Ty se totiž ani nehnu, protože se mi jednoduše přilepily k čelu. Padají mi do očí už od chvíle, kdy jsem si zhruba před měsícem nechala ostříhat ofinu, ale teď přiléhají k čelu, nasáklé vodou, stejně jako i zbytek mých hnědých vlasů, které se po návštěvě kadeřnice také staly obětí útoku nůžek, tentokrát kuchyňských. Kam až mi sahá paměť, nosila jsem vždy dlouhé vlasy. Teď mi nesahají ani po ramena.

Nějak se mi pomocí papírových kapesníků a obsahu kabelky podaří jakž takž se upravit a vytvořit tak iluzi, že jsem opravdu

aktivní a fungující člen společnosti. Sláva make-upu a náhradním tričkům.

O deset minut později vcházím do redakce, samozřejmě už plně obsazené. Ve vzduchu je obvyklý ruch – lidé přicházejí a odcházejí, všude se čile telefonuje, diskutuje a tluče do klávesnic. Cestou kolem všech těch pracovních stolů předstírám, že si v telefonu pročitám první pracovní maily. Možná se mi tak podaří zamaskovat, že jsem dorazila téměř s hodinovým zpožděním. Pokud tím na sebe nijak neupozorním a nikdo mě neosloví, bude to bonus navíc.

Nepodaří se mi ovšem zabránit tomu, aby mi cestou nezabloudivil pohled směrem ke kanceláři Monique, a tak přes skleněnou stěnu zahlédnu, že telefonuje a – zaznamenává můj pozdní příchod. Sakra! Tohle tedy nevyšlo.

Dostávám se bez potíží ke svému psacímu stolu, kde si pokládám promoklou blůzku na topení, a klesám do pohodlné otáčivé židle. Zvládla jsem to! Jenže zrovna když se chystám odložit mobil, zavibruje mi v ruce.

Nová zpráva.

Je od Coopera.

Můj žaludek dělá menší salto a srdce mi najednou bije rychleji. Nenávidím se za tu reakci, nedokážu se jí ale ubránit.

Tak jak to proběhlo? Co říkala? ptá se.

Už celý týden nemluvím o ničem jiném, takže teď, když jsem článek konečně odevzdala, chce Cooper samozřejmě vědět, jak dopadl můj rozhovor se šéfredaktorkou.

Než stačím odpovědět, dostanu ještě obrázek okatého nártna. Ten mrňous kouká těmi svými kulatými očky přímo do kamery a objímá malýma ručkama větev.

Ajaj, zatraceně.

Ještě před chvilkou jsem si přála, aby celý svět shořel, ale vůči takové roztomilosti jsem bezbranná. Sladká zvířátka s velkýma,

vykulenýma očkama jsou moje slabost – a ten mizera to ví. Kdykoli jsem na něj byla na vysoké našťvaná, měla špatný den nebo zrovna nenáviděla celé lidstvo, poslal mi Cooper fotky sladkých mláďátek a hned mi bylo lépe.

Zatímco mu píšu odpověď, musím se chtě nechtě usmívat. Potom mobil rychle odkládám, zapínám počítač a dělám, jako kdybych tady seděla a pracovala už celé hodiny.

Nemám tuhle práci ráda – přinejmenším ne úkoly, které jsem musela vyřizovat doposud. Jsou dny, kdy ji dokonce nenávidím. Ale zaplatí mi účty a alespoň tady mám pěkný výhled na pohlednice a fotky z celého světa připíchnuté na poznámkové tabuli po mé pravé straně. Většinu těch míst jsem já sama nenavštívila – na to mi vždycky chyběly peníze a teď už i čas. Některé pohlednice mi poslali rodiče, jiné pochází z cest mé sestry Sárý a další mi zase poslali bývalí kamarádi ze studií, s nimiž už nejsem v kontaktu. Přesto jsem si ty pohlednice ponechala a ráda se na ně dívám a představuji si, jaké by to asi bylo cestovat po světě a všechna ta místa navštívit. Uniknout zdejší realitě a poznávat jiné lidi a kultury. A potom o nich psát.

Vzhlédnu a snažím se ulovit pohled na Monique v její kanceláři. Z nejzazšího koutu prostorné místnosti to není zrovna jednoduché, ale na chvíli ji spatřím.

Zdá se, že stále ještě telefonuje.

Nejraději bych hned vyskočila a zeptala se jí, jestli už našla volnou chvíli na přečtení mého článku. Ale ovládnou se a použítím se do zpracování čtyř rešerší a různých korektur pro redaktory, které mi přistály na seznamu úkolů v aplikaci To Do. Jsem si jistá, že mi tam během dopoledne nahrnou ten či onen další článek, který mám zachránit. Ne – *redigovat*. Bývaly doby, kdy jsem tuhle práci vnímala jako skok na kariérním žebříčku. To už mě mezitím přešlo. Dnes už nemám chuť pulírovat texty druhých a přihlížet, jak za ně sami sklízí pochvaly.

„Alespoň už žádná smuteční oznámení,“ mručím a otevírám první dokument.

Ano, alespoň to.

Další hodiny utečou jako voda, protože jsem se do práce vrhla i přes nulovou motivaci celkem s vervou. Vzhlednu teprve ve chvíli, kdy na mě padne stín.

„Máš chvíli?“ ptá se Monique a usedá na roh mého pracovního stolu.

Okamžitě sedím na židli zpříma jako svíčka. Nyní už je krátce před obědem, takže mi mezitím naštěstí stačily uschnout vlasy.

„Četla jsem tvůj článek.“

„A...?“ ptám se a snažím se nevypadat tak nervózně a netrpělivě, jak se ve skutečnosti cítím.

„Dost odvážné, položit mi ho jednoduše na stůl. Ale napsané je to dobře,“ pronese táhle.

Ach ne. Teď přijde *ale*. Já prostě vím, že teď přijde ono velké, tučné *ale*.

„Ale není to něco, co bychom chtěli zveřejňovat ve zdejší formátu. Jsi fantastická editorka textů ostatních redaktorů a já bych si tě v této pozici ráda ponechala. Prozatím,“ dodá s blahosklonným úsměvem a vstane.

mlčím a jen zírám na imaginární bod, zatímco mi mozek běží na plné obrátky.

Být novinářkou bylo mým velkým snem a já si takhle zpackám první pořádnou šanci? Ne, ztraceně. Jistě, jsem dobrá editorka cizích textů, ale vím, že bych mohla být mnohem lepší, kdybych směla psát vlastní články. Kdyby mě je konečně nechali psát.

Monique opět mizí ve své prosklené kanceláři. Mohla bych tam jednoduše nakráčēt, říct jí, co si o tom myslím, a dát výpověď. Jenže já ty peníze potřebuji. Kromě toho by byla lež, kdybych tvrdila, že její poslední slova nepopíchla moji ctižádost. Víím, že to umím. Musím jí to jen dokázat.

Cestou ke kávovaru si v duchu sestavuji plán, když vtom mi vleze do cesty Brendan. Zrovna on. Novinář kolem padesáti, prevít a podle jeho vlastního názoru dar lidstvu od Boha. Všimne si mě dřív, než stačím udělat čelem vzad.

Tenhle den se prostě ne a ne zlepšit.

„Nazdar, Claymorová,“ zdraví mě se širokým úsměvem, který by jiní zřejmě označili jako šaramantní. Jenže vůči mně ho používá pouze tehdy, když po mně něco chce. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Ano, to bylo fajn.“ Projdu kolem něj navenek lhostejně ke kávovaru, zatímco on na mě chvíli jen zmateně zírá. Potom se přehnaně nahlas zasměje a následuje mě. V kuchyňce jsme v tuhle chvíli sami. Ostatní sem vtrhnou jako hladoví zombíci až za deset patnáct minut. Brendan mi jde svým arogantním vystupováním na nervy už od začátku, přesto se teď v jeho přítomnosti snažím se nedat na sobě nic znát a místo toho si navenek s naprostým klidem připravuji kávu. Přitom se proklínám za to, že mi nestačí černá, ale potřebuji ještě mléko a cukr.

„To nebylo špatné.“ Brendan se opře vedle mě o desku linky. „Úplně jsem zapomněl, že je s tebou taková legrace.“

To mu ráda věřím. Většina lidí si o mně myslí, že stále žertuji, ale já přitom nejsem nijak zvlášť vtipná, jen brutálně upřímná.

„O co ti ještě jde, kromě toho, že tu marníš svůj i můj čas?“ zavrčím v naději, že se ho tak co nejrychleji zbavím.

„Fajn, že se ptáš. Monique odmítla můj poslední článek. Je prý příliš dlouhý a plný slovní vaty. Musíš ho přepracovat.“

Kéž by mě to překvapilo, ale ve skutečnosti se to dalo čekat. Ten text byl příšerný a dokonce ani já nedokážu vykutat zlato z kupky hnoje. Nehledě na naprosto katastrofální práci se zdroji. Nicméně jsem se v tomhle zaměstnání už dávno naučila držet pusu a dělat svoji práci. Tedy pokud jsem nechtěla, aby mě vyrazili.

Přinejmenším ta část s prací mi zatím docela vycházela.

„Podívám se, co se s tím dá dělat,“ podvoluji se neochotně a nalévám si na espresso zpěněné mléko. Nejspíš budu ten článek muset napsat od základu znovu, protože se jednoduše nedá zachránit. A pak za to slízne pochvalu Brendan. Jako pokaždé. Zatímco můj vlastní text otištěný nebude...

Frustrace ve mně doslova bublá. Nestudovala jsem pět let na místní vysoké škole a pak na Kalifornské univerzitě v Berkeley a netrpěla osm měsíců v tomhle pekle jen proto, abych po zbytek života dělala za ostatní špinavou práci.

Mohlo by to být i horší, namítá tichý hlásek v mé hlavě a já okamžitě ztuhnu. *Mnohem horší.*

Bez dalšího slova se vyřítím kolem Brendana ven z kuchyňky a vrhám se rovnou na svůj mobil – chci se ještě jednou podívat na tu roztomilou fotografii, kterou mi poslal Cooper.

„Robyn Claymorová?“ ozve se náhle cizí hlas.

Trhnu sebou a zvednu prudce hlavu. „Ano?“

Vedle mého pracovního stolu stojí neznámá, asi třicetiletá žena. Hladké černé vlasy má pevně svázané do koňského ohonu a oblečená je do dlouhého černého kabátu, na jehož ramenou se leskne pár dešťových kapek. Na první pohled působí úplně obyčejně, jako každá jiná žena, které přicházejí do redakce ucházet se o místo nebo poskytnout interview. Zarazí mě ale její vážný výraz. A policejní placka připevněná na pásku.

„Jsem detektiv Vicariová,“ představí se mi. „Z policejního oddělení San Francisco.“

Rozbuší se mi srdce. Má první myšlenka patří zákonitě mé sestře a také neteři. Cooperovi. A mým rodičům.

„Je... stalo se něco?“

„Ráda bych si s vámi promluvila, slečno Claymorová.“ Krátce se odmlčí a pak dodá: „Jde o vašeho partnera, Juliana Richdsona. Dnes ráno byl nahlášen jako pohřešovaný.“

O dva a půl roku dříve

LEDEN

RYTMICKÉ BUBNOVÁNÍ DEŠTĚ venku před studentskou kolejí by mě vlastně mělo uklidňovat, bohužel ale nedokázalo přehlušit myšlenky, které se mi rojily v hlavě. Nebo spíš divoké diskuze, které jsem ještě před pár minutami v duchu vedla.

Stála jsem pod přístřeškem nad vchodem, ruce zkřížené na prsou, buď abych se ochránila před chladem, nebo spíš ve snaze se uklidnit. Sama jsem nevěděla.

„Zvažuješ, jestli si nedáš kolečko v dešti?“

Cooper. Neotočila jsem se k němu a dál jsem civěla na budovy naproti, ve kterých se už mezitím rozsvítila světla za okny, a také na projíždějící auta, jež v dešti vypadala rozmazaně.

„Ne,“ přinutila jsem se nakonec k odpovědi. „Vlastně jsem si chtěla strhnout šaty z těla a začít tančit nahá v dešti.“

Ozval se tlumený smích. „Samé prázdné sliby.“ Přistoupil blíž a stoupl si vedle mě. Byl o pořádný kus vyšší než já – dokonce i když jsem na sobě měla lodičky s vysokými podpatky, což se stávalo zřídkakdy, protože jsem v těch věcech neuměla pořádně chodit.

Úkosem jsem na něj pohlédla. Krátké hnědé vlasy měl mokré – očividně sem šel v dešti pěšky, protože na koleji už nějakou chvíli nebydlel. Na rozdíl ode mě, která jsem tu stále ještě stála bez hnutí a naprosto v křeči, působil uvolněně, jako kdyby si právě dal jedno ze svých oblíbených cvičení. Dokonce se, nejspíš ve snaze zkrotit přebytek energie, pohupoval na špičkách.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se, když jsem na jeho poznámku nereagovala. Naše slovní zápasy obyčejně trvaly i několik kol, tentokrát ale ne.

„Ano.“ Odpověď mi vyklouzla ze rtů zcela automaticky, aniž bych o ní musela přemýšlet.

„Tak to zkusíme ještě jednou, a tentokrát popravdě.“

Zoufale jsem zafuněla.

„Hele? Co se děje?“ Šťouchl do mě ramenem. Tím samým ramenem, které mi už tolikrát nabídl jako oporu nebo místo k vyplakání. Takovou nabídku jsem však nikdy nevzala zcela na vědomí, protože jen velmi nerada obtěžuji svými problémy druhé. Zato jsem už několikrát s hlavou uloženou právě na tomto rameni usnula na gauči.

„Nic.“ Pochyby v jeho očích mě přiměly si povzdychnout. Komu jsem tady chtěla něco namlouvat? Cooper byl můj nejlepší kamarád, a tudíž věděl i o mém komplikovaném vztahu s rodiči. „Máma opět vyšiluje. Právě jsme telefonovaly a pohádaly se. Zase.“

Už bych si na to měla opravdu zvyknout. Vždyť moje matka se nijak netajila tím, jak obrovské zklamání pro ni její dcery představují. Copak se neříká, že by se měl člověk ze svých chyb časem poučit? Bolelo to ale pokaždé stejně.

Cooper sraštil čelo. „Kvůli studiu?“

„Přesně tak. Dovolila jsem si totiž hlásit se na podzimní semestr do Berkeley a po ukončení místní univerzity pokračovat ve studiu tam. Místo abych si konečně našla práci. Myslím, že stále tajně doufá, že se konečně vzpamatuju a začnu studovat *něco rozumného*. U Sáry přijala se skřípějícími zuby, že ani z ní nikdy nebude doktorka, právnička nebo ředitelka nějaké velké společnosti, ale mně připomíná denně, že ode mě čekala víc. A někdy dokonce i dvakrát za den!“ dodala jsem s hraným veselím. „Když jsem se pak zmínila, že uvažuju o tom, že bych si dala po ukončení studia

dvouletou pauzu a vydala se na cesty, místo abych si okamžitě našla práci, bylo už úplně zle.“

„Páni.“ Cooper zavrtěl hlavou. „Jak ses vůbec opovážila?“

„Ach jo, sklapni.“

„Ale ty to přesto uděláš, vidíš? Myslím tím, že si prodloužíš studium a potom vyrazíš na cesty?“

Zhluboka jsem se nadechla a potom jsem odhodlaně přikývla. „Rozhodně. Šetřím si na to už roky. Dokonce i kdyby to znamenalo, že se mnou máma nebude mluvit celé měsíce.“

Trestání mlčením ovládala moje matka opravdu dokonale. Když jsem ve třinácti přišla ze srazu s kamarády pozdě domů, celý týden se mnou nepromluvila ani slůvko. Ani ráno před odchodem do školy, ani po škole, dokonce ani u večeře. Jednala se mnou, jako kdybych byla vzduch, a mezitím vesele rozmlouvala s tátou i mojí sestrou Sárrou. A já jsem se z té lekce přesto nepoučila a stále znovu a znovu jsem doufala, že se příště zachová jinak. Milou změnou by byly například porozumění a podpora. S láskou, hrdostí na to, jak si vedu, nebo vřelými mateřskými city jsem už dávno nepočítala.

„Nesmutni, Claymorová. Tam venku je sousta jiných lidí, co tě mají rádi a záleží jim na tobě. Já k nim tedy nepatřím, ale... však ty víš. Prostě jiní.“

Nechtěně jsem vyprskla smíchy a vzhledla k němu.

Křenil se a přitom se mu vytvořil dolíček ve tváři, ale potom zase zvažněl. „Je to *tvůj* život, Robyn. Ať už si o tom tvoji rodiče nebo někdo jiný myslí cokoli. Už jsi velká a tak jen ty sama rozhoduješ, co je pro tebe dobré a co ne.“

Zhluboka jsem se nadechla. „To řekni mojí matce, která mi platí studium. Vlastně... od tohoto okamžiku už ne, takže si ještě k tomu můžu hned začít hledat vedlejšák.“

„Víš, co bychom měli udělat?“

„Vycestovat někam, kde nás nikdo nezná, a nebude nás tedy štvát?“

Zasmál se. „To je ten druhý nejlepší nápad.“

„Ani se tě neodvážuju zeptat, jaký je ten první.“

Mezi našimi přáteli byl Cooper svými praštěnými nápady známý. Jet uprostřed noci na pláž a vykoupat se v ledovém moři? Odškrtnuto. Vystoupat za svítání na střechu věžáku, kam nesměla veřejnost? Odškrtnuto. Nasednout v pátek večer do auta, rozjet se kamkoli bez cíle a čekat, kam nás cesta zavede? Odškrtnuto. Ale i přes svoji dobrodružnou povahu nikdy nikoho nevystavil nebezpečí. A pokud se přesto něco stalo, alespoň jsme měli v jeho osobě k dispozici školeného záchranáře.

„Ten nejlepší nápad je skočit si teď na něco dobrého k jídlu a potom se jít bavit, abys na všechny ty starosti zapomněla. Minulý týden otevřeli ve čtvrti SoMa nový klub...“

„Tak tohle je tvé řešení? Jídlo a alkohol?“

Pokrčil rameny. „Přinejmenším to nemůže uškodit. Kromě toho už brzy budu mít mnohem méně času.“

To byla pravda. Můj nejlepší kamarád právě dokončil praktický semestr v oboru zdravotnického záchranářství na místní univerzitě a už od příštího měsíce bude oficiálně pracovat jako záchranář. Tím si splní svůj životní sen, protože přesně tohle si přál už jako malý kluk. Znamenalo to ale i nepravidelnou pracovní dobu a hodně stresu. A také skutečnost, že se nebudeme vídat tak často, když už nebudeme studovat na stejné škole.

Na jedné straně jsem se radovala s ním, že konečně může uskutečnit svůj sen. Na druhé straně... Prostě se mi zdálo, že to bez něj bude divné. Moc divné. Nebyla jsem zrovna člověk, který lehce navazuje přátelství, takže jsem hleděla do budoucnosti se smíšenými pocity.

„Hm.“ Předstírala jsem, že jeho návrh pečlivě zvažuji. „Pod jednou podmínkou.“

„Nech mě hádat.“ Naklonil hlavu na stranu a povzdychl si. „Chceš vanu.“

Jen jsem se tiše usmívala. Na rozdíl ode mě nebydlel Cooper na koleji, a nemusel tedy sdílet koupelnu s celým patrem. Ne, on měl to štěstí, že mu říkal pane byt ve čtvrti Ouer Richmond. Zhruba před rokem mu ho přenechal jeho děda, který se odstěhoval pryč. Byt měl sice jen velmi malé místnosti, zato koupelnu prostě skvělou, protože v ní byla vana. Velká, volně stojící v prostoru a tak nádherně tvarovaná, že se člověk mohl ponořit až po krk do teplé, napěněné vody, aniž by mu z ní trčela ven jakákoli část těla. Krátce: byl to luxus, který jsem si dopřávala tak často, jak to jen bylo možné. Nebo jak často mě Cooper nechal.

Potrásl hlavou. „Já to věděl. Ty se se mnou kamarádíš jen kvůli té vaně.“

„Chudinko.“ Poplácala jsem ho chlácholivě po paži. „Neboj, tam venku je spousta lidí, kteří tě mají rádi kvůli tvému vzhledu nebo tvé osobnosti. Já k nim tedy nepatřím, ale však ty víš... Prostě jiní.“

Rozesmál se na celé kolo nad tím, jak jsem jeho slova použila proti němu, a já jsem se musela smát s ním. Takhle to mezi námi chodilo už od prvního dne. Většina lidí si s mým sarkasmem nevěděla rady, a tak jsem svým suchým humorem vyvedla z míry už hodně studentů a studentek našeho ročníku. Zato Cooper mi dokázal skvěle oponovat. A to stejně suchým humorem.

„Pamatuješ si ještě, cos mi řekla při našem seznámení?“ zeptal se a položil mi paži kolem ramen.

To každopádně.

„Ty jsi fakt divný,“ zopakovala jsem svá tehdejší slova a prohlížela jsem si přitom jeho tvář. „Ale svým způsobem tě mám ráda.“

Rysy mu rozzářil úsměv a prohloubil dolíček v levé tváři. „Proč mě máš ráda, když jsem tak divný?“ hrál tu hru se mnou.

„Protože můžeme být divní spolu. A to má člověk jen s málo lidmi.“

„Správně.“ Odhrnul mi jakoby mimochodem dlouhý pramen vlasů za ucho a na okamžik při tom spočinul dlaní na mé tváři. „Klidně si obsaď moji koupelnu, ale jestli nebudeš hotová včas, vyrazíme bez tebe.“

„To určitě.“

Protože jestli jsem si byla něčím jistá tak, jako že tam teď stojíme spolu, pak tím, že by mě nikdy nikde nenechal samotnou – anebo ve stychu. Stejně jako já jeho. Byl můj nejlepší kamarád. Nic a hlavně nikdo by to nedokázal změnit.

Vedle mé o šest let starší sestry Sáry byl Cooper Vaughn v podstatě jediným člověkem, na kterého jsem dala – přinejmenším občas. Výjimečně. A dnešek byl nejspíš takovým případem, protože toho večera jsme si naplánovali vyjít s několika společnými kamarády. Nejdřív jsem však obsadila na celou hodinu Cooperovu koupelnu a odpočinula si v jeho nádherné vaně při tiché hudbě a dobré knížce.

Oproti Cooperově předpokladu jsem nakonec byla hotová včas a mohli jsme se spolu vydat do SoMa – poněkud drsnější čtvrti South of Market, plné restaurací a bister. Na večeři v italské pizzerii jsme byli oba až příliš svátečně oblečení, přesto jsem se svých černobílých šatů nechtěla vzdát, protože později při tanci by mi bylo v klubu horko. Sára mi je darovala k narozeninám a od té doby patřily k mým absolutně nejoblíbenějším kouskům. Vytvářely na těle hezký, ale ne příliš nápadný dekolt a měly příjemnou délku, protože končily několik centimetrů pod koleny. Kromě toho se mi v koutku duše líbilo, jak se na mě Cooper díval, když jsem je měla na sobě, ačkoli nebylo správné, abych jeho intenzivní pohledy brala vůbec na vědomí, natož si je užívala. Vždyť jsme byli jen kamarádi. Stejně tak by se ani on neměl tolik líbit mně v téhle černé košili, kterou si oblékl k vybělým a na kolenou natrženým džínům.

„Konečně.“ Klesla jsem na rohovou lavici vedle Coopera a Claire, studentky biologie, která chodila s Cooperem na některé

přednášky. Seznámily jsme se během biflování v knihovně a sprátelily se přes chipsy a čokoládové tyčinky. Od té doby jsme se v období zkoušek šprtaly už jen spolu. Což nás opět čekalo bohužel už příští týden, ale věděla jsem, že se navzájem vyhecujeme ke skvělým výkonům. „Umírám hlady.“

„Já taky,“ potvrdil Roger, který si zabral místo na rohové lavici, šikmo naproti Claire.

„A já umírám žízní.“ Heather, pátá v partě, seděla jako jediná na židli a ovívala se rukou, jako kdybychom se nacházeli pod žhavým sluncem na Sahaře, a ne v klimatizované restauraci.

„Mysli na to, že tady nejsi proto, abys potom na svém blogu zveřejnila recenzi tohoto podniku,“ připomenul jí Roger.

Heather zamávala řasami. „Nemám s sebou kameru, pane Zasekljsemsevroce2000. Dneska už se totiž natáčí videa.“

„Zvláštní. A já myslel, že dneska má každý kameru v mobilu.“

„Jistě, pokud člověk hodlá natáčet malá amatérská videa. Kromě toho má moje kamera v mobilu prasklinu – to jak jsi nás vyděsil k smrti na výletě do Napa Valley.“

Při té vzpomínce jsem se bezděčně usmála. Byla to jedna z Cooperových spontánních akcí. Náhodou jsme zrovna měli všichni čas, a tak jsme jednoduše nasedli do auta a jeli do Napa Valley. Tam Claire a kluci vyrazili na vandr a já s Heather jsme si dopřály celý den ve vířivkách a u bazénu. Když jsme se večer všichni sešli u ochutnávky vín, připlížil se k nám Roger zezadu a vyděsil Heather, která právě upíjela ze sklenky, tak strašně, až se zakuckala a odhodila jak sklenku, tak i mobil.

Roger jen pokrčil rameny, ale v očích měl najednou rošťácký výraz. „To *ty* jsi praštila svým mobilem, drahoušku. Ne já.“

Vyměnila jsem si pohled s Cooperem – oba jsme jen stěží potlačovali smích. S Heather jsem se seznámila během druhého semestru. Protože také studovala žurnalistiku a měla dost proříznutou pusou, hned jsme si začaly rozumět. Nicméně jsem dodnes

pořádně nepochopila, co to je mezi ní a Rogerem – v jednu chvíli po sobě házeli urážkami a v další už spolu bez zábran flirtovali. Ale ať to bylo cokoli, tahle jejich přetahovaná by mi chyběla stejně jako jim. Roger dostudoval spolu s Cooperem a zůstal ještě v San Franciscu, ale Heather měla zakončit studium po zimním semestru a poté se chystala přestěhovat do Bostonu, kde dostala pracovní nabídku.

„A co ty, Robyn?“ otočila se ke mně Claire, zatímco Heather a Roger spolu dál diskutovali. „Nějaké novinky?“

Připomněla jsem si ten hororový telefonát s mámou, během něhož mi oznámila, že pokud jde o mě, končí s veškerou finanční podporou, a zavrtěla jsem hlavou. To nebylo téma, o kterém bych chtěla mluvit.

„Vlastně ne,“ odpověděla jsem místo toho. „Čekám ještě na odpověď z Berkeley, jestli mě přijmou na tamní žurnalistiku.“

Claire se usmála. „Jestli to někdo dokáže, pak ty. Ale stejně budu držet palce.“

„Já taky,“ zvolala Heather a zapojila se tím znovu do rozhovoru. „Ačkoli nadále doufám, že tě nevezmou a půjdeš se mnou do Bostonu. Pěkně bychom tomu městu ukázaly.“

„Tak to ani náhodou!“ protestoval Cooper. „Robyn zůstane pěkně tady v San Franciscu.“

Já jsem se jen křenila. I když vyhlídka na život v Bostonu s Heather byla skvělá, na rozdíl od ní bylo mým snem pracovat jako novinářka. Kromě toho jsem opravdu chtěla studovat a dál se specializovat. A pak jsem měla v plánu ještě to cestování...

„Tak kdy si konečně budeme moct objednat?“ Claire natahovala krk. „Obvykle tady nemusíme čekat tak dlouho.“

Také jsem se rozhlížela, ale nikoho z obsluhy jsem nezahlédla. Restaurace byla už teď slušně zaplněná a změt hlasů tak hlasitá, že dokonce přehlušovala hudbu v pozadí. „Vypadá to, že dneska mají málo personálu.“

„Myslím, že tam vzadu se koná nějaká oslava,“ namítl Roger a ukázal hlavou k vedlejší místnosti, ve které právě zmizela servírka s několika talíři v rukou.

„Mohla bych zatím přinést něco z baru,“ nabídla jsem se, vstala a zeptala se ostatních, co si přejí. Naštěstí to nebylo nijak komplikované – pivo pro Coopera, víno pro Heather a mě, koktejl pro Claire a cola pro Rogera. To se dalo zapamatovat.

Bohužel jsem ani cestou mezi stoly, ani za barem nenatrefila na nikoho, u koho bych mohla nápoje objednat. A tak jsem tam jen zamračeně vyčkávala a přecházela před barem sem a tam. Přece není možné, že tady nebyl nikdo, kdo...

Vtom jsem vrazila do něčeho velkého, teplého, co se nečekaně vynořilo přímo vedle mě. Leknutím jsem ucouvla a klopýtla. „Ach, sakra! Promiňte!“

„Nic se neděje,“ řekl hluboký hlas. Něčí ruka mě chytila za paži a pustila mě, teprve když jsem zase získala rovnováhu. „Byla to moje chyba.“

Vzhlédla jsem. Hluboký hlas patřil chlápkovvi, který mohl být jen o pár let starší než já. Dvacet pět, možná už mu táhlo na třicet. Vlastně jsem počítala s nějakou hloupou průpovídkou – jednoduše proto, že jsem to zažila už tolikrát. Ale on neměl ani hloupé řeči typu, že se mu ze mě roztřásla zem pod nohama, ani se mě nezeptal, jestli to bolelo, když jsem spadla z nebe na zem. Nic takového. Jen tam prostě stál a omluvně se usmíval.

Prohlédla jsem si ho pozorněji – průměrně vysoký, blondaté vlasy, krátce střižené a učesané tak ležérně, až se zdálo, jako kdyby mu byl účes lhostejný. O odstín tmavší, výrazné obočí. A oproti tomu oči? Jaké překvapení! Neočekávala jsem tak světle modrou barvu, která skoro až přecházela do šedé. K tomu měl do hladka oholené tváře, silnou bradu a široká ramena napínající elegantní bílou košili, která mu přiléhala ke štíhlému tělu.

Potrásla jsem hlavou, jako kdybych se potřebovala probudit z nějakého snu. Vypadal vlastně *až příliš* dobře... Přitom to nebyl až tak jeho vzhled, co na mě tolik zapůsobilo, nýbrž mnohem víc charizma, které vyzařoval.

„Můžu ti nějak pomoci?“ prolomil mlčení mezi námi. „Nechtěla sis něco objednat?“

Ucukla jsem pohledem k baru a pak zase zpátky k němu. „Ehm, ano. Jasně.“

Vyjmenovala jsem mu seznam nápojů a potom jsem už jen sledovala, jak s pobaveným výrazem ve tváři obešel pult, vzal si tác a začal na něj postupně stavět sklenky a lahve. Avšak ne tím rychlým a cvičeným způsobem někoho, kdo by se tu vyznal.

„Ty tady nepracuješ, že?“

Pozdvihl překvapeně obočí, zatímco naléval colu do sklenice. „Co mě prozradilo?“

mlčky jsem ukázala na jeho zářivě bílou košili. Sice si vyhrnul si sice rukávy a rozeplnul horní knoflík, ale i tak vypadal příliš elegantně na to, aby stál za barem a mixoval drinky. Zejména když ostatní zaměstnanci nosili černá trička, jak jsem si právě vzpomněla, a ne vyžehlené košile a oblekové kalhoty. A už vůbec ne pečetní prsten na malíčku.

Rychle shlédl dolů na své oblečení a v tváři mu zazářil úsměv. „Přistihla jsi mě. Jednoduše jsem se právě rozhodl, že pomůžu kamarádovi!“ Ukázal hlavou směrem ke dveřím do vedlejší místnosti, kam zrovna mířili dva číšníci s velkým dortem. Ze svíček na něm prskaly jiskry a padaly na naleštěnou podlahu. Číšníci měli co dělat, aby dveře otevřeli, aniž by jim dort spadl, ale nakonec se jim to povedlo a zmizeli i s dortem za nimi. Tlumené hlasy zpívaly „Hodně štěstí, zdraví...“

Obrátila jsem se zpátky k panu Neznámému, co tady nepracoval, a přesto s naprostou samozřejmostí vyřizoval moji objednávku, aby tak pomohl kamarádovi. „Takže ty jsi jeden z těch hodných?“

„To záleží na okolnostech.“ Odložil propisku, kterou něco zapisoval, a zaměřil teď veškerou pozornost na mě. Pomalinku po mně sklouzl pohledem nahoru a dolů, až mě začala brnět kůže, ačkoli se mě ani nedotkl. „V určitých situacích umím být taky drsný.“

Namlouvala jsem si to, nebo měl najednou hlubší, o trochu temnější hlas?

Váhavě jsem se usmála. „To je dobře.“

„Proč?“

„Protože já nejsem na hodný kluky.“

Zacukalo mu v koutcích. „Jaké víno si přeješ?“

Zhluboka jsem se nadechla k odpovědi, ale potom jsem se náhle rozhodla jinak. „Jaké bys mi doporučil?“

Vytáhl z velkého regálu za barem lahev, podíval se na etiketu a přikývl, jako by byl se svojí volbou spokojený. Potom mi tu lahev ukázal. Bylo to červené Château Margaux Premier Grand Cru Classé. Už jen ten název zněl zatraceně draze. Ale proč bych si dnes sklenku takového vína nedopřála? Obzvlášť když mi ho doporučil tenhle sympáťák? A tak jsem přikývla.

Nalil Margaux nejdřív do jedné, potom do druhé sklenky. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se jako mimochodem.

„Robyn.“

„Těší mě, Robyn. Já jsem Julian.“ Nepodal mi ruku – opřel se oběma o barový pult a naklonil se ke mně. „Víš, co si myslím, Robyn?“

Neuhnula jsem, ale ani jsem se k němu nenaklonila blíž. Svým způsobem se mi tahle malá hříčka, kterou jsme tu vedli, líbila. „Ne, ale ty mi to určitě prozradíš.“

Naklonil se ještě o kousek blíž a přiložil mi rty téměř k uchu. Okamžitě jsem ucítila jeho vůni. Neměla jsem ponětí, co to je za parfém, ale zcela jistě byl jednou jeho složkou rozmarýn. Voněl zatraceně dobře.

„Myslím, že už teď je mezi námi neobyčejné spojení.“

Unikl mi překvapený smích.

„Nevěříš?“

Otočila jsem k němu hlavu, protože jsem předpokládala, že se mezitím odtáhl. Tak tomu ale nebylo, takže najednou se naše rty ocitly jen několik centimetrů od sebe. Bezděčně jsem ztišila hlas. „Víš, co si myslím *já*? Že si umíš ženy šikovně omotat kolem prstu.“

„Proč?“ Hleděl mi střídavě do očí a na rty. „U tebe mi to snad vyšlo?“

Usmála jsem se a sáhla po tácu s nápoji. „Měj se.“

„To není odpověď!“ volal za mnou.

Otočila jsem se k němu už za chůze. Když se naše pohledy střetly, po celém těle mi přeběhlo zamrazení. Usmál se ještě víc, jako kdyby věděl, co ve mně vyvolává.

Ano. Určitě mu bylo moc dobře jasné, jak na mě působí.

Zavrtěla jsem hlavou, potom jsem se k němu otočila zády a vrátila se ke stolu, kde se mezitím rozvinula bouřlivá diskuze. Posadila jsem se na své místo a připila si vínem s ostatními.

Páni! Ta intenzivní chuť se mi doslova rozplývala na jazyku a vykouzlila mi ve tváři spokojený úsměv. Tohle víno bylo určitě dražší než kterékoli, jaké jsem kdy pila. Neměla jsem sice zrovna narozeniny a ani jiný důvod k oslavě, ale přežila jsem úspěšně telefonát s mámou a dokázala jsem se jí postavit, takže jsem si teď zaslouženě užívala každický doušek.

Cooper měl pravdu. Tohle byl můj život. Moje rozhodnutí. A za to ta sklenka drahého vína sakra stála. Především když mi ji naservíroval tak zatraceně atraktivní chlap.

„Hej!“ Cooper do mě ze strany strčil.

Vzhlédla jsem od sklenky. „Co?“

„Platí stále náš páteční filmový večer?“ Cooper měl během školní praxe pevně danou pracovní dobu a my jsme se díky tomu už nějakou dobu nemohli setkávat, kdykoli jsme měli chuť, jako tomu bylo dřív. Svým způsobem mi to chybělo, na druhou stranu

jsem se ale měla stále na co těšit. „Bude popcorn,“ dodal. „S parmezánem, jak ho máš ráda.“

Rozzářila jsem se. „Ty jsi nejlepší.“

„Věř mi, že o tom vím.“

Nespustil ze mě pohled, jenže já jsem opakovaně sklouzávala očima směrem k baru. Už jsem *ho* ale ani jednou nezahlédla.

Restaurace se mezitím zaplnila. Všechny stoly byly obsazené a místnost šuměla rozhovory, tlumeným smíchem a řinčením příborů. I zaměstnancům už se zřejmě dostalo pomoci, protože jsme si mohli konečně objednat.

Teprve když jsem odložila vypitou sklenku, všimla jsem si přiloženého podtáčku, na kterém byla napsaná řada čísel. *Jeho* telefonní číslo! Sáhla jsem po mobilu, a zatímco jsem do něj to číslo zadávala, zrychlil se mi pulz a brnělo mě v konečcích prstů.

„Haló, je někdo doma?“ Cooper mi luskl prsty před nosem. „Máš tak nepřítomný pohled, až z něj jde hrůza.“

„Vtipné.“ Odsunula jsem mu ruku a uložila si Juliana jako nový kontakt.

„Poslouchala jsi vůbec, o čem jsme mluvili?“

Obdařila jsem ho medově sladkým úsměvem. „Obyčejně se snažím nevnímat, co říkáš.“

Claire vyprskla koktejl a Roger s Heather se rozesmáli. I Cooperovi pobaveně zacukaly koutky.

„Vana, Claymorová,“ varoval mě tiše. „Nezapomínej na to.“

„To víš, že nezapomínám. Kromě toho jsi můj nejmilejší blbeček.“

„Uf. A já už si myslel, že budu muset plnit závazky nejlepšího kamaráda. Tak to jsem měl štěstí.“

Zastrčila jsem s úsměvem mobil do tašky. „To tedy rozhodně.“

„Robyn se nejspíš jen soustředila na toho sexy barmana, u kterého předtím objednávala naše nápoje.“ Claire se na mě usmála a povytáhla obočí.

Protočila jsem panenky. Nápadněji jsem už snad na sebe upozornit nemohla.

„Kterého barmana?“ Cooper zamračeně následoval její pohled.

Za barem teď nalévali nápoje, mixovali drinky a vyndávali piva z ledničky dva muži a jedna žena. Julian mezi nimi nebyl a neviděla jsem ho ani nikde jinde. Že by byl na oslavě ve vedlejší místnosti? Nebo si jen přišel dát jedno pivo a dávno už zase odešel?

Během toho večera jsem sice měla několikrát dojem, že na sobě opět cítím Julianův pohled, nikde jsem ho ale nezahlédla, ani když jsme odcházeli z restaurace do klubu. Přesto jsem se několikrát přistihla, jak zírám na uložené číslo v mobilu a připomínám si Julianův úsměv a tu průpovídku, která zněla z jeho úst celkem mile. Ne, ne úplně mile. Spíš jako smyslný příslib.

Kdo jen ten chlap je?

Současnost

ČERVEN

JULIAN JE NEZVĚSTNÝ. Zmizel.

V duchu si ta slova znovu a znovu opakuju, ale ani po hodině mi stále ještě nedávají žádný smysl. Lidé přece jen tak nemizí, nebo ano? Už vůbec ne někdo jako Julian.

A ne teď. Proč právě teď? Už měsíc nejsme v žádném kontaktu. Zatínám při té myšlence ruce v pěst, až se mi nehty zarývají do dlaní. Ale je to vítaná bolest, která mě aspoň přivede zpátky do přítomnosti, když se mě minulost chystá pohltit jako černá díra.

Souhlasila jsem s rozhovorem na policejní stanici místo v redakci. Dost zlé je už to, že nás viděli ostatní kolegové a kolegyně. Za pár minut ale začíná polední pauza a oni by mohli našemu rozhovoru snadno naslouchat. Ne, díky.

Takže jsem teď tady.

Policejní stanice vypadá uvnitř přesně tak, jak bych si díky všem těm filmům, které jsme zhlédli s Cooperem, představovala. Recepce, několik pracovních stolů ve velké místnosti, šumění počítačů a klapání klávesnic, tu a tam někdo zavolá na kolegu a všude kolem chodí lidé. Kdyby muži a ženy tady nebyli v uniformách, vypadalo by to tu skoro jako v naší redakci.

Hlásím se na recepci svým jménem. Hned nato se vynoří detektiv Vicariová a vede mě temnou chodbou ke dveřím, které mi podrží. Místnost, která se nachází za nimi, má jen pár metrů čtverečních a je sotva větší než moje ložnice ve starém bytě. Holé šedé stěny bez jediné dekorace. Bez oken. Jen dveře, kovový stůl

se dvěma židlemi a zrcadlová stěna. Opravdu sem vodí lidi, jen aby učinili výpověď jako svědci? Není to spíš místnost pro výslech podezřelých?

„Kávu? Vodu?“ nabízí mi detektiv Vicariová, ale já jen zavrtím hlavou.

„Ne, děkuji.“

Chci mít tu věc už za sebou a potom odsud co nejrychleji zmizet. Polévá mě z toho místa pot, přitom mi malé prostory nikdy nevadily.

Policistka prohodí ve dveřích s kýmsi pár slov a chvíli nato vstoupí do místnosti postarší muž. Stejně jako ona je v civilu a na pásku má odznak. Možná její partner. Vypadá to, že se mnou chtějí mluvit oba, protože si společně sedají naproti mně.

„Co se stalo?“ vyhrknu, když už nedokážu unést to ticho.

Vyšetřovatelka proplete ruce položené na stole. „Pokud byste s tím souhlasila, rádi bychom tento rozhovor zaznamenali. Bude nahráván obraz i zvuk.“

Zamračím se a potlačím nutkání rozhlédnout se po kamerách v místnosti, ale pak přikývnu. Copak mám vůbec jinou volbu?

„Dobře.“ Odřikává dnešní datum, čas a číslo případu, následované jejím jménem a jménem jejího kolegy – detektiv Faulkner. Teprve poté se obrací na mě. „Jak možná víte, ve státu Kalifornie se nemusí čekat, až uběhne určitá doba, než může být člověk prohlášený za pohřešovanou osobu. Příslušné kroky zde podnikáme okamžitě. V tomto případě jde o zmizení Juliana Richardsona. Řekla byste nám, prosím, celé své jméno?“

„Jmenuji se Robyn Elizabeth Claymorová.“

„Jaké je vaše zaměstnání, slečno Claymorová?“

„Pracuji v redakci novin, kde rediguji články, provádím rešerše a tak podobně.“

Nijak to nekomentuje. „V jakém vztahu jste s panem Richardsonem?“

„Vůbec žádném,“ vyhrknu dřív, než ta slova stačím zadržet.

Detektiv Vicariová povytáhne obočí, které má stejný odstín hnědé jako její vlasy. Její partner na vedlejší židli na sobě nedává nic znát. Jen tam tak sedí a vypadá spíš znuděně, cítím ale, že mě pozorně sleduje.

Odkašlu si. „Tedy... před nějakou dobou jsme spolu chodili, ale skončilo to. Co se s ním stalo?“

Proč jsem tady?

Teď se chopí slova detektiv Faulkner a vysvětluje mi klidným, neutrálním tónem: „Dnes ráno jsme obdrželi telefonát od souseda pana Richardsona. Jeho pes tam údajně proštěkal celou noc a pan Richardson nebyl k zastížení ani doma, ani telefonicky, takže jsme si museli zjednat přístup dovnitř do bytu, abychom odtud psa osvobodili. Protože je takové jednání pro pana Richardsona netypické, jeho sousedé ho obratem ohlásili jako nezvěstného.“

Možná jsem utrpěla šok, protože nic z toho, co říká, mi nedává žádný smysl. Tohle tady se přece neděje doopravdy. Nebo snad ano? Musí to být jen hloupý, hodně hloupý vtíp.

„Byli jsme už na pracovišti i v bytě pana Richardsona a obvolali jsme nemocnice ve městě. Dosud s nulovým výsledkem.“

Myšlenky mi létají hlavou jako na horské dráze, ale to první, co vyhrknu, je: „A co je se Štístkem?“

Tentokrát zvednou tázavě obočí oba policisté.

„Ten pes,“ vysvětluji ve snaze soustředit se na jedinou věc, kterou mohu ovlivnit. „Kde je teď?“

Od Juliana bych očekávala mnohé, ale že by nechal Štístka, svého nejlepšího parťáka, samotného? Ne, to by neudělal.

V ten samý okamžik pocítím bodnutí u srdce – před očima se mi jeden po druhém vynořují obrazy, vzpomínky, ze kterých se mi svírá hrdlo. Dělán všechno pro to, abych je zahнала, vypudila je a zavřela tam, odkud přišly. Po chvíli můžu konečně zase dýchat a jasně myslet.

Oba vyšetřovatelé mě pozorně sledují. Zdá se, že jim neujde jediné mé pohnutí. „Je u sousedů, kteří nám zavolali.“

Tak jo. To je dobře. Alespoň neskončil v útulku nebo kdekoli jinde, kam strkají zvířata pohřešovaných osob.

„Můžu se o něj postarat,“ nabízím a v ten samý okamžik už toho lituji. To poslední, co bych teď měla dělat, je vytvářet si nová propojení s Julianem, místo abych je všechna do jednoho utála.

„To je od vás velkorysý.“ Rozhovor teď zřejmě znovu převzala detektiv Vicariová. „Podle našich informací bydlíte vy a pohřešovaný spolu?“

„Ne,“ namítám rychle. Možná až příliš rychle. „Momentálně bydlím u svojí sestry.“

„Jak se jmenuje?“

„Sara Claymorová,“ odpovídám a diktuju pro jistotu i její adresu.

„Proč nebydlíte tam, kde jste hlášená?“

Znovu zatínám nehty do dlaní. Uhnu krátce pohledem a teprve poté se na oba zpříma podívám. „Rozhodli jsme se, že se rozejdeme. Takže jsem se odstěhovala.“

Ta lež mě pálí na jazyku, ale neberu ji zpátky. A svým způsobem to vlastně ani lež není. Nebydlíme spolu. Nic už nás nespojuje, kromě dvou a půl roku plných společných vzpomínek. Jestli se tomuhle neříká rozejít se, tak čemu tedy?

„Kdy k tomu došlo?“

„Asi tak před měsícem.“

„A poté jste se odstěhovala k sestře?“

Nutím se rozevřít pěsti a skládám ruce do klína. „Ano, alespoň na přechodnou dobu.“

„Ale doposud jste si nepřepsala bydliště?“

Ztuhnu. „Ne,“ potvrzuji neochotně. „Neměla jsem k tomu ještě příležitost. Momentálně se potřebuju ještě rozkoukat.“

„V jakém smyslu?“

„Jak to souvisí s Julianovým zmizením?“

Detektiv Faulkner mě obdaří úsměvem, který mě zřejmě má uklidnit. Zdá se, že tu převzal roli hodného policajta, zatímco jeho kolegyně mě bodá pletací jehlou do rány, která se ještě ani náznakem nezahojila. „Jen se pokoušíme zjistit, co se stalo a jestli eventuálně nedošlo ke zločinu.“

Spínám ruce na klíně, až mi zbělají klouby. „Myslíte si, že se mu něco stalo?“

Ti dva si vymění krátký pohled a teprve poté mi detektiv Vicariová vysvětluje: „Momentálně k tomu ještě nemáme co říci. Zatím jen sestavujeme možné scénáře a vyhodnocujeme riziko. Je to naše práce.“

Samozřejmě. Chtějí zjistit, co se stalo.

„Kde jste byla včera večer, slečno Claymorová?“

Prudce k nim vzhlednu. „U sestry. A ano, může mi to dosvědčit.“ Zní to, jako bych se hájila, a to mi není milé, ale tu odpověď už stejně nemůžu vzít zpátky.

Z výrazů vyšetřovatelů nedokážu nic vyčíst. Netuším, co si o mé odpovědi myslí – nebo jestli mi ji vůbec věří.

„Celý večer?“ chtějí vědět.

„Ano. Jak už jsem řekla, momentálně u ní bydlím.“

„Co jste dělaly?“

„Dívaly jsme se na televizi. Pily víno. Nadávaly na život.“

Detektiv Faulkner naklonil tázavě hlavu. „Mluvily jste o vašem příteli?“

Je mi proti srsti přiznat, že Julian je stále ještě živým tématem v mém životě, ačkoli by už neměl být vůbec jeho součástí. Přesto mlčky přikývnu. Nemám co skrývat.

„Volala jste mu? Napsala zprávu? Pokoušela se ho znovu kontaktovat?“

To jako vážně? Takhle to chtějí otočit? Šílená bejvalka, co se nedokázala smířit s rozchodem?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Promiň.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.